

Γ. Πρεβελάκης

Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκα στις 8 Ιανουαρίου 1927 στο Ρέθεμνος.

Ο πατέρας μου Γεώργιος Αλεβίζου Πρεβελάκης, ηλικίας τότε εξήντα χρόνων, υπηρετούσε σαν γραμματέας του οργανισμού Διοικήσεως μοναστηριακής περιουσίας του νομού Ρεθύμνου και είχε πάρει το όνομα του αδελφού του Γιώργη, που σκοτώθηκε το 1866 στο ολοκαύτωμα του Αρκαδίου. Η μητέρα μου Ειρήνη, σαράντα χρόνων όταν γεννήθηκα, ήθελε κόρη, γιατί είχε ήδη τρεις γιους, τον Νίκο (1908), τον Παντελή (1909) και τον Λευτέρη (1919).

Το σπίτι μας, στη Λεωφόρο Κουντουριώτη, ήταν απέναντι στο Δημοτικό Σχολείο, όπου έμαθα τα πρώτα μου γράμματα. Όταν το 1938 ήλθε η ώρα να πάω στο Γυμνάσιο, οι γονείς μου αποφάσισαν να μετακομίσουμε στην Αθήνα, όπου ζούσαν ήδη τα τρία αδέρφια μου.

Νοικιάσαμε ένα σπίτι στην οδό Ηπίτη 17α, στην Πλάκα, και με έγραψαν στο Α΄ Πρότυπο Γυμνάσιο Αρρένων, στην οδό Σχολείου.

Όταν δύο χρόνια αργότερα πέθανε ο πατέρας μου, η οικογένειά μας, εκτός από τον Παντελή που νοίκιασε δικό του διαμέρισμα στην οδό Μονής

Αστερίου στην Πλάκα, μεταφερθήκαμε σε διαμέρισμα στην οδό Ζωοδόχου Πηγής 48 και εγώ γράφτηκα στο 5ο γυμνάσιο Αρρένων, στα Εξάρχεια.

Μαθητή αυτού του Γυμνασίου και αργότερα φοιτητή της Νομικής με βρήκε η Κατοχή.

Τα χρόνια εκείνα ήταν δύσκολα και έπρεπε να εργασθώ για το χαρτζιλίκι μου. Για τα άλλα φρόντιζαν τα πολύ μεγαλύτερα αδέρφια μου. Οι διαφορές ηλικίας ήταν εντυπωσιακές, από τον Νίκο με χώριζαν 20 χρόνια, από τον Παντελή 19 και από τον Λευτέρη 8.

Εκτός του Παντελή που έμενε μόνος στην Πλάκα, οι υπόλοιποι μέναμε με τη μητέρα μας, στην οδό Ζωοδόχου Πηγής 48, στα Εξάρχεια.

Για το χαρτζιλίκι λοιπόν, έπιασα δουλειά στο Συνεταιρισμό των Φαρμακοποιών, ως πλασιέ φαρμάκων και δούλεψα περίπου ένα χρόνο. Τα γραφεία του Συνεταιρισμού ήταν στην οδό Σταδίου 29, δίπλα στην Αμερικανική Βιβλιοθήκη. Πήγαινα εκεί συχνά, παρακολουθώντας προβολές εκπαιδευτικών

φίλμ, αλλά τα αγγλικά μου ήταν λίγα, κυρίως από την ακρόαση της αγγλικής εκπομπής του BBC, από ένα ραδιόφωνο βραχέων κυμάτων που είχα. Μια μέρα βρήκα δουλειά στην Αμερικανική Βιβλιοθήκη, ως χειριστής του πολυγράφου που τύπωνε τα δελτία τύπου της Αμερικανικής Πρεσβείας. Τυπώνοντας τα δελτία αυτά, διάβασα μια μέρα πως το Αμερικανικό Ίδρυμα Φουλμπράιτ, θα έδινε υποτροφίες σε Έλληνες σπουδαστές για Αμερικανικά Πανεπιστήμια. Έκανα λοιπόν την πρώτη αίτηση για δύο λόγους. Πρώτα για να σπουδάσω στο εξωτερικό και δεύτερον για να πάρω διαβατήριο, που τότε με αφορμή τον εμφύλιο δίνονταν μόνο σε υπότροφους ξένων Πανεπιστημίων. Ο λόγος ήταν η επιθυμία μου να ταξιδέψω στη Σουηδία, για να γνωρίσω από κοντά μία άγνωστη αλληλογράφο μου.

Έπειτα από καιρό έφτασε η υποτροφία μου για το πανεπιστήμιο του Αρκάνσας, μαζί με το αεροπορικό εισιτήριο για τη Ν. Υόρκη. Κατάφερα να αλλάξω το εισιτήριό μου και να πετάξω στην Αμερική μέσω Σουηδίας. Νιώθω απέραντη ευγνωμοσύνη στην Kerstin, από τη Σουηδία, που ήταν το κίνητρο για να πετύχω ένα διαβατήριο και μια υποτροφία.

Οι σπουδές μου στην Αμερική στον τομέα των Business Administration, μου έδωσαν πολλά εφόδια για την περαιτέρω καριέρα μου.

Επιστρέφοντας από την Αμερική, πήρα μία αξιόλογη θέση στην Αμερικανική Αποστολή Οικονομικής Βοήθειας για την Ελλάδα, στο τμήμα Ιατρικών Εφοδίων και αργότερα στο Αμερικανικό Προξενείο.

Παράλληλα εργαζόμουν part time, στην Ασφαλιστική Εταιρεία "Πατρίς", που διηύθυνε ο αδελφός μου Νίκος. Ήταν η πρώτη μου επαφή με την πλατεία Συντάγματος, στην οποία τελικά εργάστηκα σε 5 διαφορετικά

Γιώργης Πρεβελάκης

Οι γονείς μου

Αλέξανδρος Ταμπουράς

σημεία της, σε διάστημα 20 χρόνων. Εκεί συνάντησα, για πρώτη φορά, τον Αλέξανδρο Ταμπουρά, σαν διευθυντή, μία από τις πέντε μεγάλες προσωπικότητες που συνάντησα στην επαγγελματική μου ζωή. Θα τον ξανασυναντούσα 18 χρόνια αργότερα, στην Οθωνος 4, σαν Πρόεδρο της "Ίντεραμέρικαν".

Στην "Ασπίδα Πρόνοια", μετεφέρθη ο αδελφός μου Νίκος, που παράλληλα σαν ο μοναδικός ειδικευμένος αναλογιστής, την εποχή εκείνη, εργαζότανε και στην "Εθνική Ασφαλιστική".

Η καριέρα μου στο Αμερικανικό Προξενείο, συνεχίστηκε ως το 1958 και με τα χρήματα από τους μισθούς μου, αγόρασα το πρώτο σπίτι μου, στην οδό Τήνου 4, όπου γεννήθηκε το 1962 ο γιος μου Βασίλης, από το γάμο μου με τη Σόνια Κουμαντάρου το 1955.

Θα ξεκινήσω με την ασφαλιστική μου καριέρα, παρ' όλο που υπήρχαν παράλληλα και άλλες δραστηριότητες, για τις οποίες θα μιλήσω χωριστά.

Ξεκίνησα, λοιπόν, ως λογιστής στην "Πατρίδα" και όταν στις αρχές τις δεκαετίας του 1950 η "Πατρίς" συγχωνεύτηκε με την "Ασπίδα Πρόνοια" και έγινε ενοποίηση του προσωπικού, βρέθηκα με βαθμό τμηματάρχου στα γραφεία της οδού Ερμού 2.

Ενώ λοιπόν όλα πήγαιναν ωραία και είχα επίσης και τη δουλειά μου στο Αμερικανικό Προξενείο, διάβασα μια μέρα μια αγγελία των Ενώσεων Ασφαλιστικών Εταιρειών, που ζητούσαν ένα κατάλληλο πρόσωπο να οργανώσει μια ειδική υπηρεσία, για να καταγράφει και να μελετά τα αυτοκινητικά ατυχήματα. Τα ζητούμενα προσόντα ήσαν τόσο εξωπραγματικά, που δεν θα περνούσα ποτέ τις εξετάσεις. Ακριβώς επειδή τα προσόντα αυτά δεν τα διέθετε κανείς, υπήρξαν μόνο 2 αιτήσεις, η δική μου και κάποια άλλη και αντί για εξετάσεις, μας ζητήθηκε ένα υπόμνημα για το πώς θα οργανώναμε την υπηρεσία αυτή. Το δικό μου υπόμνημα ήταν μόνο μια σελίδα με το προτεινόμενο οργανόγραμμα της Ειδικής Υπηρεσίας Κλάδου Αυτοκινήτων. Κέρδισα το "διαγωνισμό" και ανέλαβα την οργάνωση και λειτουργία της Ε.Υ.Κ.Α. το 1958, που σημείωσε εντυπωσιακή επιτυχία, ως και πρωτοσέλιδα, όταν ανακοινώθηκαν οι πρώτες στατιστικές. Η επιτυχία αυτή με έκανε γνωστό στους ασφαλιστικούς κύκλους και κέρδισα επίσης την εμπιστοσύνη ενός "γίγαντα" της εποχής, του Γενικού Διευθυντού της μεγαλύτερης ασφαλιστικής εταιρείας ΕΘΝΙΚΗ, Εμμανουήλ Χατζηανδρέου (δεύτερη μεγάλη προσωπικότητα στη ζωή μου).

Η Ε.Υ.Κ.Α., τότε ήταν κοινό γραφείο των διαφόρων Ασφαλιστικών Ενώσεων της εποχής εκείνης. Η επιτυχία της Ε.Υ.Κ.Α. βοήθησε την κίνηση για την οργάνωση όλων των Ασφαλιστικών Ενώσεων σε ένα σωματείο και πριν περάσει καλά καλά ένας χρόνος, δημιουργήθηκε η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιρειών, που περιελάμβανε όλες τις ελληνικές και ξένες ασφαλιστικές εταιρίες στην Ελλάδα (περίπου 150).

Με εντολή του Εμμανουήλ Χατζηανδρέου, που ανέλαβε ως πρώτος πρόεδρος της Ένωσης, βρήκα κατάλληλο χώρο στην οδό Δραγατοστανίου 10 και τον διαμόρφωσα για τα γραφεία της Ένωσης, μεταφέροντας εκεί και την Ε.Υ.Κ.Α. από την οδό Πανεπιστημίου 44. Πρώτο θέμα στο Διοικητικό Συμβούλιο, που συνεδρίασε στα νέα γραφεία, ήταν και η πρόσληψη Διευθυντού και μόνος υποψήφιος ήταν ένας σημαίων καθηγητής του πανεπιστημίου ηλικίας 60 ετών. Όπως έμαθα μετά, ο Πρόεδρος, και ενώ όλοι ήσαν έτοιμοι να συμφωνήσουν για τον καθηγητή, προς μεγάλη κατάπληξη όλων τους λέει:

"Εδώ έχουμε έναν νέο, που μέσα σε ένα χρόνο, έδειξε τις ικανότητές του και έγινε αφορμή να συνενωθούμε. Γιατί λοιπόν, ενώ έχουμε ανάμεσά μας ένα δοκιμασμένο στέλεχος, να ψάχνουμε για άλλο Διευθυντή..."

Έμεινα κατάπληκτος, όταν με φώναξαν στην αίθουσα του Συμβουλίου για να μου αναθέσουν τη θέση του Διευθυντού του Ασφαλιστικού Επιμελητηρίου της Ελλάδος, γιατί αυτό ήταν η Ένωση Ασφαλιστών Εταιρειών. Ήμουν μόλις 32 χρόνων (1959) στην κορυφαία θέση από πλευράς prestige της 45χρονης ασφαλιστικής καριέρας μου.

ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ. Το μεγάλο πάθος της ζωής μου ήταν τα ακίνητα. Πρώτος στόχος λοιπόν ως Διευθυντής της Ένωσης, ήταν να προτείνω την απόκτηση ιδιόκτητης στέγης. Η ιδέα μου άρεσε στον Πρόεδρο και προσεφέρθη να προκαταβάλει η ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ εισφορές επόμενων ετών για να πραγματοποιηθεί η ιδέα μου. Πράγματι, σε ελάχιστο χρόνο η Ένωση απέκτησε ιδιόκτητα γραφεία, στην οδό Ξενοφώντας 10 και παράλληλα στο ίδιο κτήριο εγκαταστάθηκε και το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ασφαλιστών.

Η Ένωση με Πρόεδρο τον Χατζηανδρέου ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα. Αξιοποίησε τις στατιστικές της Ε.Υ.Κ.Α., βοήθησε στη σύνταξη του Κ.Ο.Κ. που ξεκίνησε με πρωτοβουλία του τότε Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Συγκοινωνιών κ. Κωνσταντίνου Τρικούπη παρουσίασε σε ιδιόκτητο περίπτερο στην Έκθεση Θεσσαλονίκης τα πλεονεκτήματα της ασφάλισης.

Η Ένωση με όρισε αντιπρόσωπό της στην Επιτροπή συντάξεως του Κ.Ο.Κ., και διέθεσε σημαντικά ποσά για να βοηθήσει το έργο της Επιτροπής που συνεδρίαζε στα γραφεία της Ενώσεως. Για τη δική μου προσπάθεια, παρασημοφορήθηκα με τον Αργυρό Σταυρό του Τάγματος του Φοίνικος.

Ένα άλλο πραγματικά τίτιανιο έργο, ήταν η σύνταξη και η εκτύπωση του Μητρώου όλων των αυτοκινήτων που κυκλοφορούσαν τότε στην Ελλάδα, με ετήσιες ανανεώσεις για τα νεοεισερχόμενα στην κυκλοφορία οχήματα.

Όμως η δράση προκαλεί αντίδραση.

Με την εγκατάσταση στα νέα γραφεία άρχισαν και οι έριδες μεταξύ των ασφαλιστών, που οδήγησαν στην παραίτηση του Χατζηανδρέου. Τελικά η Ένωση διεσπάσθη το 1969. Έζησα δυσάρεστες ώρες εκείνο τον καιρό, βλέποντας το έργο μου να γκρεμίζεται, όμως...

ΜΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ. Μία φράση ενός καθηγητού μου στο Πανεπιστήμιο του Αρκανσό, μου έμεινε για πάντα στη μνήμη μου και έπαιξε μεγάλο ρόλο στην καριέρα μου. "Διαβάζετε τις διαφημίσεις, είναι ειδήσεις..."

Μια τέτοια λοιπόν αγγελία στην εφημερίδα ΕΞΠΡΕΣ, κίνησε την περιέργειά μου. Έλεγε περίπου τα εξής:

"Είμαστε διατεθειμένοι να καταβάλουμε οποιοδήποτε μισθό για τη θέση του Διευθυντού μιας νέας Ασφαλιστικής Εταιρείας στην Ελλάδα".

Ακολουθούσε μία ατέλειωτη παράθεση προσόντων, που θα έπρεπε να διαθέτει ο υποψήφιος για τη θέση αυτή. Για άλλη μια φορά στη ζωή μου δεν διέθετα ούτε τα μισά...

Η αγγελία δεν είχε διευθύνση, αλλά μόνο ταχυδρομική θυρίδα.

Άρχισα λοιπόν μια έρευνα, ανάμεσα σε Διευθυντές ασφαλιστικών εταιρειών, για να μάθω από πού προέρχεται η αγγελία.

Την απάντηση μου έδωσε ο άγνωστος τότε Δημήτρης Κοντομηνάς. "Δοκίμασε αυτό το τηλέφωνο", μου είπε.

Πράγματι, τηλεφώνησα και μου απάντησαν στα αγγλικά, είπα ποιος είμαι και πως θα ήθελα να υποβάλω αίτηση, αλλά δεν είχα όλα τα προσόντα. Η απάντηση που έλαβα ήταν πολύ ψυχρή. "Έχουμε ήδη πάνω από 100 αιτήσεις". Τους απάντησα δειλά πως το πρόσωπο που ζητούν είναι ανύπαρκτο στην Ελλάδα και πως διαβάζοντας τις 100 αιτήσεις, θα το διαπιστώσουν. Εν πάσει περιπτώσει άφησα το τηλέφωνό μου.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες και ο κ. Zarlenga, έτσι ονομαζόταν ο συνομιλητής μου, ζήτησε να τον δω στον Πειραιά. "Λοιπόν", τον ρώτησα. "Πόσες αιτήσεις ξεκαθαρίσατε;"

"Δύο", μου απάντησε, "μία γραπτή και την προφορική δική σας".

"Σας προκαλώ", του είπα "να μου δείξετε την άλλη, γιατί από τη θέση που κατέχω, ξέρω πως το πρόσωπο, όπως το ζητάτε, δεν υπάρχει στην Ελλάδα".

Χαμογέλασε και μου έδειξε την αίτηση του άλλου. Όπως το φανταζόμουν, ήταν ένας χρεωκοπημένος τραπεζίτης χωρίς προσόντα.

Δεν χρειάστηκε να πούμε άλλα. Άνοιξε το συρτάρι του και μου έδωσε ένα εισιτήριο για τη Γενεύη, για να συναντήσω τον Γενικό Διευθυντή της αγγλικής εταιρείας INTERNATIONAL LIFE (UK) LTD.

Φθάνοντας στη Γενεύη με ανέμεναν πολλές εκπλήξεις. Μια λιμουζίνα 6 μέτρα μήκος, με περίμενε με μια πανέμορφη συνοδό. Με οδήγησε στο ξενοδοχείο μου και από εκεί στα γραφεία μιας εταιρείας, που δεν γνώριζα ως τότε. Επρόκειτο για έναν από τους μεγαλύτερους στον κόσμο οργανισμούς αμοιβαίων κεφαλαίων, την I.O.S. Λίγο αργότερα συνάντησα τον Γενικό Διευθυντή της INTERNATIONAL κ. Χάμερμαν και μετά από ημίωρη συνομιλία μαζί του, κυρίως πάνω στην πείρα μου στον ασφαλιστικό χώρο, μου ανακοίνωσε το διορισμό μου με ένα ηγεμονικό για την εποχή εκείνη μισθό, 30.000 δραχμές, όταν σαν Διευθυντής της Ένωσης, έπαιρνα τότε 10.000 δρχ.

Όπως ήταν φυσικό, παραιτήθηκα από την Ένωση και ασχολήθηκα με το στήσιμο της Int'l Life, στην Αθήνα, νοικιάζοντας γραφεία στο Σύνταγμα, γωνία Καραγιώργη Σερβίας και Σταδίου και προσλαμβάνοντας προσωπικό.

Ο κ. Χάμερμαν μου είχε πει χωρίς να μου δώσει εξηγήσεις, "Μην ασχοληθείς με ασφαλιστές-πωλητές. Αυτό το φροντίζει ο κ. Zarlenga που εγκαταστάθηκε επίσης στο ίδιο κτήριο".

Η ομάδα των ασφαλιστών ήταν πράγματι εντυπωσιακή. Μέσα σε 2 μήνες η καινούργια εταιρεία ήταν πρώτη σε πωλήσεις. Το γιατί το έμαθα στο γραφείο της Υπηρεσίας Προστασίας Εθνικού Νομίματος, στην οδό Σταδίου, όπου οδηγήθηκα 2 μήνες μετά την έναρξη των εργασιών της Int'l Life.

Οι ασφαλιστές μας δεν πουλούσαν μόνο ασφάλειες ζωής, αλλά και αμοιβαία κεφάλαια της I.O.S., που σήμαινε τότε λαθραία εξαγωγή συναλλάγματος. Απάντησα πως δεν γνώριζα για τη δραστηριότητα αυτή, γιατί η ευθύνη μου, αφορούσε μόνο την ασφαλιστική εταιρεία. Με άφησαν ελεύθερο, αλλά μου απήγγειλαν κατηγορία συνεργού για τη λαθραία εξαγωγή 1.000.000 δολαρίων. Χαρακτηρισμός κακούργημα, ποινή λόγω στρατιωτικού νόμου: θάνατος! Την ίδια κατηγορία αντιμετώπιζαν και οι ασφαλιστές της Int'l Life, που έσπευσαν να εξαφανισθούν από την Ελλάδα.

Επειδή με την έρευνα, στα βιβλία της Int'l Life, δεν βρέθηκε κανένα στοιχείο παρανομίας, η εταιρεία συνέχισε τη λειτουργία της, αλλά χωρίς τους πεπειραμένους ασφαλιστές. Η δική μου περίπτωση εξετάσθηκε χωριστά από τους ασφαλιστές και πήρα απαλλαγή με βούλευμα, με τη βοήθεια της ποινολόγου κας Άνας Ψαρούδα Μπενάκη, συναδέλφου μου, στην Επιτροπή Σύνταξης του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, στη δεκαετία του 1960.

INTERAMERICAN. Απέναντι στα γραφεία της Int'l Life στην Πλατεία Συντάγματος ήταν τα γραφεία της Ασφαλιστικής Εταιρείας ΑΣΠΙΣ ΠΡΟΝΟΙΑ και της θυγατρικής της Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης INTERAMERICAN (κεφάλαιο δρχ. 200.000 συνιδιοκτήτες Α. Ταμπουράς - Δ. Κοντομηνάς). Είχε περάσει ένας χρόνος από την ίδρυ-

ση της Int'l Life στην Ελλάδα, όταν μου τηλεφώνησε ο Αλέξανδρος Ταμπουράς, με τον οποίο μας συνδέει στενή φιλία, για να τον δω.

Δημήτρης Κοντομινάς

Μου είπε πως η Interamerican Ε.Π.Ε. με τη βοήθεια της Insurance Company of North America, που διέθεσε 15.000.000 δραχμές, έγινε Ανώνυμος Εταιρεία και με ρώτησε αν θα ήθελα τη θέση του Διοικητικού Διευθυντού. Συνάντησα στη συνέχεια τον Δημήτρη Κοντομινά και συμφωνήσαμε το μισθό. Δεν μπορούσαν να μου δώσουν τις 30.000 που έπαιρνα τότε ως Διευθυντής της Int'l Life και έτσι συμφωνήσα στις 15.000. Ανέλαβα καθήκοντα 12 μέρες μετά την επίσημη ίδρυση της INTERAMERICAN Α.Ε. (1971).

Δεν θα ασχοληθώ με τον όγκο της δουλειάς που με περίμενε. Ανάμεσα σ' όλα και η συνένωση των κτηρίων Όθωνος 4 και 6, 4ος όροφος, για τη δημιουργία ενιαίων γραφείων ΑΣΠΙΣ ΠΡΟΝΟΙΑ - INTERAMERICAN. Τέτοια ήταν η ανάγκη δημιουργίας καινούργιου χώρου, στο παλιό κτήριο στην οδό Όθωνος 6 που θυμάμαι χαρακτηριστικά πως για το στέγνωμα των σοβάδων στους τοίχους δούλευαν μέρα-νύχτα εργάτες με σεσουάρ...

Ο ΠΥΡΓΟΣ. Για να πουλήσεις ασφάλεια ζωής χρειάζεται να πείσεις τον υποψήφιο πελάτη για δύο πράγματα. Την αξία της ασφάλισης γι' αυτόν και για την οικογένεια του, αλλά και για τη φερεγγυότητα της ασφαλιστικής εταιρείας που θα τον καλύψει για 10, 20 χρόνια ή για όλη του τη ζωή. Ο ασφαλιστής της Interamerican ήταν δύσκολο να ανταγωνισθεί εταιρείες όπως η ΕΘΝΙΚΗ και ο ΑΣΤΕΡΑΣ, που είχαν πίσω τους την ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ.

Στις συσκέψεις μου με τον Δημήτρη Κοντομινά, επέμενα πάντα. "Χρειαζόμαστε ένα μεγάλο μέγαρο, για να δείξουμε τη δύναμή μας". Μου απαντούσε μονότονα: "Τα κτήρια δεν είναι καλή επένδυση".

Εκείνον τον καιρό επρόκειτο να κτισθεί ένας Πύργος στην Λ. Συγγρού, από τους Αλβέρτη-Δημόπουλο.

Ζήτησα να μου δώσουν τη γύψινη μακέτα και έγραψα στην κορυφή τη λέξη INTERAMERICAN και την άφησα στο γραφείο του Δ. Κοντομινά. Πέρασαν μερικές μέρες και ο Δημήτρης μου λέει: "Η ιδέα σου πουλά. Οι επισκέπτες μου με ρωτούν τι είναι αυτό και τους απαντώ τα ιδιόκτητα γραφεία μας και με συγχαίρουν".

Ρώτα τους κατασκευαστές πόσο θα στοίχιζαν τρεις όροφοι και το δικαίωμα της μοναδικής επιγραφής στον Πύργο Συγγρού.

Η απάντηση δεν άρεσε στον Δημήτρη. Μας πουλούσαν μόνο ένα όροφο αμέσως και τους άλλους στην τιμή που θα διαμορφωνόταν μετά το κτίσιμο του Πύργου. Ο Δημήτρης αρνήθηκε τέτοια συμφωνία.

Όμως εγώ επέμεινα. Είδα τους κατασκευαστές και τους έδωσα μια επιταγή για 1.000.000 δολάρια εις διαταγή των. "Όταν αποφασίσετε να πουλήσετε ελάτε να σας την υπογράψω". Το κόλπο έπιασε σε 3 μήνες. Το συμβόλαιο υπογράφηκε και η μακέτα του Πύργου που βρισκόταν ακόμα στα θεμέλια έγινε αφίσα με το σλόγκαν "ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΠΑΤΟΥΝ ΣΕ ΣΤΕΡΗ ΓΗ. INTERAMERICAN".

Σε χρόνο μηδέν η αφίσα αναρτήθηκε σ' όλη την Ελλάδα και οι ασφαλιστές, δεν είχαν πια πρόβλημα, για να πουλήσουν ασφαλιστήρια Ζωής της Interamerican.

Στα εγκαίνια του Πύργου της INTERAMERICAN έπειτα από δύο χρόνια, ένας στους τρεις ασφαλισμένους Ζωής στην Ελλάδα, είχε ασφαλιστήριο INTERAMERICAN. Ο Δημήτρης Κοντομινάς, τρίτη σημαντική προσωπικότητα στη ζωή μου, είχε κάνει το πρώτο μεγάλο βήμα, που θα τον οδηγούσε αργότερα στην κορυφή των Ελλήνων επιχειρηματιών και τη λέξη INTERAMERICAN συνώνυμη με την ασφάλεια Ζωής.

Η INTERAMERICAN υπήρξε φυτώριο στελεχών, που διακρίθηκαν μετά σε άλλες ασφαλιστικές εταιρείες, όπως ο Γιώργος Καπουράνης, που ίδρυσε την METROLIFE, ο Παύλος Ψωμιάδης, που ανέπτυξε την εταιρεία ΑΣΠΙΣ, ο Παναγιώτης Καραλής, που ανέλαβε την προώθηση της NATIONAL NEDERLANDEN, στην Ελλάδα, ο Γιώργος Κώτσαλος, που διακρίθηκε σαν Διευθυντής της εταιρείας ΦΟΙΝΙΞ, ο Αιμίλιος Ζαχαρέας που εργάστηκε στην ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ και αργότερα σε άλλες εταιρείες.

Και αυτά όσον αφορά τις ασφάλειες Ζωής.

Όμως, οι ασφαλιστές της Interamerican είχαν και ένα άλλο πρόβλημα. Έχαναν δουλειές από τους πελάτες τους επειδή η INTERAMERICAN δεν είχε ασφάλειες Πυρός, Αυτοκινήτων και Ατυχημάτων. Τότε μου ζήτησε ο Δημήτρης να στήσω μια νέα εταιρεία Γενικών Ασφαλειών, την INTERTRUST, και δέχτηκα με τον όρο ένα χρόνο μετά να επιστρέψω στην INTERAMERICAN, πράγμα που έγινε.

Το πάθος μου για δημιουργία μου έδωσε καινούργια φτερά. Η Ιντερτράστ οργανώθηκε σε χρόνο μηδέν. Προσελήφθη προσωπικό, τυπώθηκαν τιμολόγια, ασφαλιστήρια, έγιναν σεμινάρια για τους ασφαλιστές ζωής

που τώρα είχαν ένα ολόκληρο νέο κλάδο γενικών ασφαλειών στο χαρτοφυλάκιο τους.

Επιστρέφοντας στην Ιντεραμέρικαν, ασχολήθηκα κυρίως με τις Δημόσιες Σχέσεις, που είχαν αποκτήσει ιδιαίτερη σημασία με τη γρήγορη ανάπτυξη που είχε πάρει η εταιρεία.

Η θητεία μου στην Ιντεραμέρικαν ήταν πραγματικά συναρπαστική.

Η Εταιρεία απλωνόταν σ' όλη την Ελλάδα σαν φωτιά σε στεγνό δάσος.

Οι ασφαλιστές της δίδασκαν στις ευρύτερες μάζες τη σημασία να είσαι ασφαλισμένος.

Το βάρος του ρόλου μου όσο περνούσε ο καιρός έπεφτε στις δημόσιες σχέσεις. Διαφημιστικά έντυπα, συνέδρια, διαγωνισμοί και ταξίδια διακεκριμένων ασφαλιστών, περιοδικό της εταιρείας κλπ.

Ο Πύργος της Ιντεραμέρικαν έγινε το σύμβολο των ασφαλειών Ζωής και της συνέπειας στους ασφαλισμένους.

Είναι χαρακτηριστική η ιστορία ενός υποψήφιου ασφαλισμένου, που σκοτώθηκε σε αεροπορικό ατύχημα στη Βούλα. Είχε πληρώσει προκαταβολή για να εξετασθεί η αίτηση του αν είναι ασφαλίσιμος για τον κλάδο ζωής. Όταν συνέβη το ατύχημα και ο θάνατός του, δεν είχε εκδοθεί ασφαλιστήριο. Τότε η διοίκηση της εταιρείας απεφάσισε πως εφόσον είχε εντωμεταξύ κριθεί ασφαλίσιμος και άσχετα από το γεγονός πως δεν είχε εκδοθεί ασφαλιστήριο, η εταιρεία όφειλε να πληρώσει την αποζημίωση και μάλιστα μεγάλου ποσού στη χήρα. Εξεδόθη λοιπόν επιταγή και ειδοποιήθηκε η δικαιοκώχος να προσκομίσει το πιστοποιητικό θανάτου για να πάρει την αποζημίωση. Ομως το σώμα του νεκρού δεν είχε βρεθεί και πέρασαν αρκετές μέρες για να εντοπισθεί στην παραλία. Τελικά η αποζημίωση εισπράχθηκε μαζί με τους τόκους από την ημέρα θανάτου. Η ενέργεια αυτή της Ιντεραμέρικαν έκανε εντύπωση στο κοινό, που δεν είχε τότε την καλύτερη γνώμη για τις αποζημιώσεις των ασφαλιστικών εταιρειών.

Η ιδέα μου να αγοραστούν τα γραφεία του Πύργου Συγγρού, μαζί με το δικαίωμα της μοναδικής επιγραφής στην κορυφή, που καθιέρωναν το κτήριο σαν Πύργος Ιντεραμέρικαν, απέσπασε τα συγχαρητήρια του εκπροσώπου της ΙΝΑ, συνεταιίρου των Κοντομηνά και Ταμπουρά στη διάρκεια των εγκαινίων μαζί με τη φράση "έπρεπε ν' αγοράσετε όλο το κτήριο...".

Έπειτα από τη δήλωση αυτή πρότεινα στο Δημήτρη Κοντομηνά ν' αγοράζεται ένα διαμέρισμα γραφείων κάθε μήνα στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις. Σήμερα που γράφονται οι γραμμές αυτές, δεν υπάρχει πόλη στην Ελλάδα χωρίς ιδιόκτητα γραφεία της Ιντεραμέρικαν.

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ. Παρ' όλο που είχα πάντα σαν αρχή να μην προβάλλω τον εαυτό μου στα Μ.Μ.Ε., ζητούσα από τους δημοσιογράφους να μη με αναφέρουν και δεν μοίραζα επισκεπτήριά μου, η φήμη μου κυκλοφορούσε στους ασφαλιστικούς κύκλους. Έτσι το 1978 μου έγινε "προξενιό" να συναντήσω ένα δραστήριο νέο, τον Φώκο Μπράβο, που είχε κληρονομήσει από τον θείο του Γιάννη Μπράβο, την αντιπροσωπεία της ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗΣ, μεγάλης εταιρείας από τον καιρό του Όθωνος.

Συναντηθήκαμε μαζί με τη γυναίκα μου με το ζεύγος Μπράβου, στους Δελφούς, στις αρχές Δεκεμβρίου 1977. Ο

Φώκος Μπράβος (τέταρτη σημαντική προσωπικότητα στην ασφαλιστική μου καριέρα) με ρώτησε αν θα ήμουν διατεθειμένος να εργασθώ κοντά του και μου έκανε μια αξιόλογη πρόταση. Υποσχέθηκα να του δώσω σύντομα απάντηση, γιατί ήθελα ν' ακούσω τη γνώμη της γυναίκας μου και να μιλήσω και με τον Δημήτρη Κοντομηνά.

Στη γυναίκα μου είχε κάνει πολύ καλή εντύπωση ο Φώκος Μπράβος, το ίδιο και σε μένα. "Μοιάζει άνθρωπος που τηρεί το λόγο του", συμφωνήσαμε.

Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς 1978 και ο Φώκος Μπράβος είχε ρεβεγιόν στο σπίτι του, στο Ψυχικό, με καλεσμένους τους κορυφαίους συνεργάτες του. Όπως είχαμε συνεννοηθεί στις 12 τα μεσάνυχτα, κτύπησα το κουδούνι του και μπροστά στους έκπληκτους συνεργάτες του ανήγγειλε ότι ο μεγάλος αντίπαλός

τους γινόταν από τη στιγμή εκείνη συνεργάτης τους.

Όταν πήγα την επόμενη στο γραφείο του Φώκου, με ρώτησε πόσους υπαλλήλους χρειαζόμουν και ποιο τίτλο επιθυμούσα. "Έχω λάβει μέχρι σήμερα κορυφαίους τίτλους και δεν χρειάζομαι άλλο", του απάντησα. "Ονόμασέ με Σύμβουλο για να μην ενοχληθούν οι άλλοι Διευθυντές στην εταιρεία και δεν συνεργασθούν μαζί μου. Όσο για υπαλλήλους, θέλω μόνο μία γραμματέα, που έχω ήδη βρει".

Η αμέσως επόμενη ερώτηση ήταν: Ποιο είναι το μυστικό της επιτυχίας της Interamerican;

"Βασικά, ο Πύργος", του απάντησα. "Ας κάνουμε ένα μεγαλύτερο Πύργο και θα δεις...".

"Τα κτήρια δεν είναι καλή τοποθέτηση", μου απάντησε.

"Έτσι ακριβώς αντέδρασε και ο Κοντομηνάς", του παρατήρησα.

Γιάννης & Φώκος Μπράβος

Φ. Μπράβος

Ο Φώκος Μπράβος είχε κοφτερό μυαλό. Παρ' όλο που μου έδωσε αρνητική απάντηση, με ρώτησε πόσα χρήματα θα χρειαζόμουν. Του απάντησα: "με 100 εκατομμύρια ξεκινάμε". Μία βδομάδα αργότερα γυρνώντας από ένα ταξίδι στην έδρα της ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ στο Μιλάνο, μου είπε ενθουσιασμένος. "Η ιδέα σου άρεσε στους Ιταλούς. Πήρα 300 εκατομμύρια. Τι κάνουμε τώρα;"

Η απάντηση ήταν μπροστά μας. Το μεγαλύτερο κτήριο στην Ελλάδα, 30.000 τετραγωνικά μέτρα, βρισκόταν χρόνια στο σκελετό του, γιατί ο κατασκευαστής δεν είχε χρήματα για να το τελειώσει.

Η συμφωνία δεν άργησε να γίνει. Η ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ αποκτούσε 3.200 τετραγωνικά μέτρα, γραφείων στη Λεωφόρο Κηφισίας 69, και το δικαίωμα της μοναδικής επιγραφής. Περιττό να πω πως λίγες μέρες μετά, κυκλοφορούσε σ' όλη την Ελλάδα μια υπέροχη πολύχρωμη αφίσα, με το νέο κτήριο και το σλόγκαν ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ - 140 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Είχα στρωθεί στη δουλειά με πολύ κέφι, γιατί η δημιουργία ενός καινούργιου κτηρίου ερέθιζε τη φαντασία μου. Όμως, τώρα δεν στήριζα την προβολή της ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ μόνο στα ιδιόκτητα γραφεία της. Η εταιρεία είχε πίσω της έναν κολοσσό, την R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà, δεύτερη σε μέγεθος ιταλική εταιρεία, που ιδρύθηκε από Έλληνες στην Τεργέστη, τον καιρό του Όθωνος και το διάταγμά του χρονολογείται από το 1840, δηλαδή τότε 140 χρόνια. Τέλος, η ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ πλήρωσε τεράστια ποσά στους ασφαλισμένους της κατά τη μεγάλη πυρκαγιά της Θεσσαλονίκης, το 1919.

Όλα αυτά γράφτηκαν και τυπώθηκαν σ' ένα φυλλάδιο με μοναδικές φωτογραφίες από την πυρκαγιά της Θεσσαλονίκης, μαζί με το διάταγμα του Όθωνος. Το φυλλάδιο αυτό, μαζί με ένα μετάλλιο, μοιράστηκε σε μία μεγάλη δεξίωση, για τα 140 χρόνια της ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ στο ΧΙΛΤΟΝ, παρουσία του Γενικού Διευθυντού της R.A.S. και όλων των Διευθυντών Ασφαλιστικών Εταιρειών στην Ελλάδα. Τέλος, ο Φώκος Μπράβος έσβησε τα 140 κεριά μιας τεράστιας τούρτας με τις λέξεις ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ, 140 ΧΡΟΝΙΑ.

Επόμενη μεγάλη στιγμή ήταν τα εγκαίνια των ιδιόκτητων γραφείων, στη Λεωφόρο Κηφισίας. Τα αποτελέσματα στις πωλήσεις ανέβηκαν εντυπωσιακά. Μέσα σε τρία χρόνια, η ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ, βρέθηκε στον πίνακα των μεγάλων εταιρειών Ζωής, στην Ελλάδα.

Η ΕΚΡΗΞΗ. Όπως εξήγησα, η ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ λειτουργούσε σαν πρακτορείο της R.A.S. στην Ελλάδα, χωρίς όμως την παρέμβαση των Ιταλών. Όμως, η απότομη αύξηση της δύναμής της στον τομέα των πωλήσεων και τα τολμηρά βήματα ανάπτυξής της του Φώκου Μπράβου έκαναν ολοένα και εντονότερη την παρουσία και την επέμβαση των Ιταλών.

Χωρίς να μπω σε λεπτομέρειες, φθάνω στο αποτέλεσμα: Διακοπή σχέσεων Μπράβου - R.A.S. και αποχώρηση του 80% περίπου, του ανθρώπινου δυναμικού, συμπεριλαμβανομένου και εμού.

INTERNATIONAL HELLAS. Η ενέργεια του Φώκου Μπράβου να τα "σπάσει" με τους Ιταλούς και να φτιάξει σε χρόνο μηδέν δική του εταιρεία, χρειαζόταν τόλμη και φαντασία. Ο Φώκος τα διέθετε και τα δύο. Τώρα όμως, δεν υπήρχαν χρήματα για ιδιόκτητους Πύργους. Εγκατασταθήκαμε με ενοίκιο στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας 69, που αργότερα έγινε ιδιόκτητο κτήριο κεντρικών γραφείων.

Το πρόβλημα για τη φερεγγυότητα της νέας εταιρείας λύθηκε με μια συμφωνία με την Ασφαλιστική Εταιρεία Ζωής ΑΣΤΗΡ, θυγατρική εταιρεία της Εθνικής Τράπεζας. Τα ασφαλιστήρια της International έβγαιναν στο όνομα του ΑΣΤΕΡΟΣ και έτσι οι ασφαλιστές δεν είχαν πρόβλημα ονόματος εταιρείας. Το οικονομικό αποτέλεσμα ήταν το ίδιο με τις "προμήθειες" του "Αστέρα", ο οποίος παράλληλα βελτίωνε σημαντικά τη θέση του στην αγορά ασφαλειών Ζωής, διπλασιάζοντας το τζίρο του.

Η μεγάλη επιτυχία της INTERNATIONAL LIFE μαζί με την INT'L HELLAS και INT'L Αμοιβαία Κεφάλαια, προκάλεσε το ενδιαφέρον των επενδυτών, με αποτέλεσμα μία εξαιρετική συμφωνία του Φώκου Μπράβου με τη μεγάλη γερμανική εταιρεία AACHENER-MUNCHENER και το γκρουπ της INTERNATIONAL έγινε μέλος του Ομίλου A-M. Εν τω μεταξύ, η ιταλική εταιρεία R.A.S. αγοράστηκε από τη γερμανική εταιρεία ALLIANZ, που είναι η βασική αντίπαλος της A-M.

Είναι μεγάλη ειρωνεία το ότι το μεγαθήριο των γραφείων που φτιάξαμε με το Φώκο Μπράβο, για την ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ - R.A.S. έχει τώρα το όνομα της ALLIANZ, βασική αντίπαλο της AACHENER-MUNCHENER.

Η σύμπραξη του γκρουπ της Ιντερνάσιοναλ με το γκρουπ - κολοσσό της A - M, ξανάνοιξε τα φτερά μου, για την τελευταία πράξη της καριέρας μου στον ασφαλιστικό χώρο. Οι απαιτήσεις τώρα ήταν μεγαλύτερες, αλλά και τα μέσα άφθονα. Ο μισθός μου διπλασιάστηκε και για πρώτη φορά στη ζωή μου είχα ένα μεγάλο κονδύλι, για την προβολή της εταιρείας μέσω της τηλεοράσεως και των άλλων ΜΜΕ. Στο "χορό" είχαν μπει τώρα και τα αμοιβαία κεφάλαια και οι ασφαλιστές μας είχαν στο χαρτοφυλάκιό τους ένα πλήρες σύγχρονο σύνολο προγραμμάτων, ευρωπαϊκού επιπέδου.

Ο τελευταίος χρόνος της συνεργασίας μου με τον Φώκο Μπράβο και το τέλος της 45χρονης ασφαλιστικής μου καριέρας, σηματοδεύτηκε από δύο σημαντικές εκδηλώσεις που οργάνωσα για τους ασφαλιστές της Ιντερνάσιοναλ. Πρώτα συνέδριο στο Μέγαρο Μουσικής, παρουσία 2.000 ατόμων και μία ανεπανάληπτη κρουαζιέρα στην Καραϊ-

βική, με τους κορυφαίους ασφαλιστές.

Η απεικόνιση των δύο αυτών εκδηλώσεων, βρίσκεται στο τελευταίο τεύχος που βγήκε από τα χέρια μου, το Νο 24, του περιοδικού της Ιντερνάσιοναλ, με αποκλειστικές δικές μου φωτογραφίες. Θα το χαρακτήριζα το κύκνειο άσμα της εκδοτικής καριέρας μου στον ασφαλιστικό χώρο.

Η ασφαλιστική καριέρα μου, που κράτησε 45 χρόνια, έκλεισε με φιλική αποχώρηση από τον όμιλο της Ιnt'l, το 1995.

Στις 31 Δεκεμβρίου 1998, ο Φ. Μπράβος διέκοψε τη συνεργασία του με την AACHENER-MUNCHENER.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΙΣ

Όσο κι αν φαίνεται περίεργο, η απασχόλησή μου στον ασφαλιστικό κλάδο, δεν κάλυπτε όλες τις ανησυχίες μου. Η μεγάλη μου αγάπη ήταν και παρέμειναν τα Μ.Μ.Ε.

Η επαφή μου με τα Μ.Μ.Ε., ξεκίνησε με τη γνωριμία μου με την Ελένη Βλάχου, προσωπικότητα από τις πιο σημαντικές στη ζωή μου.

Ολα ξεκίνησαν με ένα τηλεφώνημά της, όπου μου ζητούσε να την συναντήσω στο γραφείο της. Ήταν μία πολύ τιμητική πρόσκληση, γιατί την εποχή εκείνη (1964), η Ελένη Βλάχου ήταν η μεγαλύτερη πολιτική δύναμη στην Ελλάδα, με τις δύο εφημερίδες της: την ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ από κληρονομιά, τη ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ αποκλειστικά δική της έργο, το περιοδικό ΕΙΚΟΝΕΣ και τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΑΛΑΞΙΑΣ. Η πρόσκληση με προβλημάτισε και έψαξα να βρω ποιός της είχε δώσει το όνομά μου και το τηλέφωνό μου. Ήταν ο φίλος μου και κουμπάρος της, δημοσιογράφος Λάμπρος Κορομηλάς, που μου εξήγησε τι με ήθελε η Ελένη Βλάχου. "Ετοιμάζει ένα διαγωνισμό για τους αναγνώστες της Μεσημβρινής και της είπα πως μπορείς εσύ να τον οργανώσεις".

Την άλλη μέρα συνάντησα, για πρώτη φορά, την Ελένη Βλάχου στο γραφείο της. Μετά τα πρώτα τυπικά λόγια για τη γνωριμία της με τον αδελφό μου, συγγραφέα Παντελή Πρεβελάκη, που είχε τα βιβλία του στον "Γαλαξία", μου εξήγησε τι με ήθελε και με ρώτησε πόσο γρήγορα θα μπορούσα να της ετοιμάσω το σχέδιο για το διαγωνισμό. Αντί για απάντηση, έβγαλα από την τσέπη μου ένα φάκελο, που είχε μέσα αυτό που ζητούσε. Από την έκφρασή της κατάλαβα πως την είχα εντυπωσιάσει.

Ο διαγωνισμός πέτυχε και έπειτα από καιρό μου ξαναζήτησε να φτιάξω έναν καινούργιο διαγωνισμό και να της στείλω και το λογαριασμό, γιατί δεν είχα ζητήσει χρήματα για τον πρώτο.

Της είπα τότε πως ένα από τα θέματα που δεν εκάλυπτε η ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ ήταν το αυτοκίνητο και της πρότεινα να ετοιμάσουμε μία "σελίδα αυτοκινήτου", κάθε Πέμπτη. Συζήτησε την πρότασή μου με τον Τάκη Λαμπρία, επίσης λάτρη του αυτοκινήτου, και η ιδέα μου έγινε πραγματικότητα. Κάθε Πέμπτη, η κυκλοφορία της "Μ" ανέβαινε, πράγμα που έδειχνε πως υπήρχε μεγάλο ενδιαφέρον για τα θέματα αυτοκινήτου. Μια μέρα με φωνάζει στο γραφείο της και μου λέει: "Ετοιμάσου να πας στις διεθνείς εκθέσεις αυτοκινήτου, αρχίζοντας από το Παρίσι". Η ιδέα μου άρεσε χωρίς να υποψιάζομαι τι με περίμενε.

Έφθασα στο χώρο του Salon Automobile στο Παρίσι, έχοντας την ειδική ταυτότητα του motor editor, όπου μου έδωσαν στο γραφείο Τύπου τον κατάλογο των εκθεμάτων. Ήταν σε μέγεθος όσο περίπου ένας τηλεφωνικός κατάλογος. Προχώρησα στις μεγάλες αίθουσες και με έπιασε πανικός. Από πού θα άρχιζα και πού θα τελειώνα. Έκανα μεταβολή και επέστρεψα στο ξενοδοχείο μου, αφού πρώτα αγόρασα όλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά που έγραφαν για το "σαλόνι αυτοκινήτου". Η μελέτη των εντύπων κράτησε δύο μερόνυχτα και μετά μαζί με τις σημειώσεις που είχα κρατήσει, ξαναπήγα στο χώρο της έκθεσης. Τώρα όλα έμοιαζαν πιο γνώριμα. Κράτησα κι άλλες σημειώσεις, μάζεψα και φωτογραφίες από τα κυριότερα νέα μοντέλα και πήγα στο ξενοδοχείο όπου έγραψα την πρώτη ανταπόκρισή μου για την έκθεση αυτοκινήτου, γύρω στις 10 σελίδες, και μαζί με τις φωτογραφίες πήγα στα γραφεία της Ολυμπιακής και παρακάλεσα έναν επιβάτη να τα δώσει στη ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ.

Έπειτα από λίγες μέρες και ενώ βρισκόμουν στο Λονδίνο περιμένοντας την έναρξη του "Motor Show", έλαβα τη ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ με ένα ολόκληρο σαλόνι (2 σελίδες), "του έκτακτου απεσταλμένου μας", με το ρεπορτάζ μου, που το είχε φροντίσει προσωπικά ο Τάκης Λαμπρίας. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Μετά απ' αυτό και με το θράσος πια του "πεπειραμένου", όπως νόμιζα, πήγα στο Motor Show, στο Λονδίνο. Τώρα δεν υπήρχε πια πανικός. Σε 24 ώρες η ανταπόκρισή μου, με πανέμορφες φωτογραφίες, έφευγε για την Αθήνα.

Η Ελένη Βλάχου με συνεχάρη, αλλά συγχρόνως μου έκανε μια απροσδόκητη επίθεση.

"Σου προσέφερα μια σελίδα για να κάνετε το κέφι σας με τον Λαμπρία, όμως εγώ αυτό που χρειάζομαι είναι Δημόσιες Σχέσεις και θέλω να τις αναλάβεις εσύ". Έμεινα ξερός από την πρότασή της και απάντησα δειλά: "Και τι ξέρω εγώ από Δημόσιες Σχέσεις;". "Μη σε νοιάζει, εγώ θα βάζω τις ιδέες και εσύ θα τις εκτελείς", απάντησε σταθερά.

Έτσι, βρέθηκα ξαφνικά "Διευθυντής Δημοσίων Σχέσεων" του συγκροτήματος "Βλάχου - Λούνδρα", ένα πόστο που ζήλευαν όλοι οι επαγγελματίες των Δημοσίων Σχέσεων της εποχής εκείνης.

Μάλιστα, την επόμενη της πρότασης της Ελένης Βλάχου, ήτανε τα βαφτίσια της κόρης του Φρέντυ Γερμανού, στο

Πάρκο της Λ. Αλεξάνδρας, με κουμπάρα την Ελένη Βλάχου. Εκεί συνάντησα τον Μάνο Παυλίδη, Πρόεδρο της Εταιρείας Δημοσίων Σχέσεων και του ανήγγειλα το γεγονός. Με κοίταξε καχύποπτα γιατί δεν με πίστεψε. "Άσε την πλάκα", μου λέει. Του απάντησα: "Αν δεν με πιστεύεις ρώτησε την Ελένη". Κατάλαβε αμέσως πως δεν μπορούσε να κάνω αστεϊάκια με τη Βλάχου και προχώρησε λέγοντας: "Άκου, δεν μπορείς να κατέχεις μια τέτοια θέση, χωρίς να ανήκεις στην Εταιρεία Δημοσίων Σχέσεων". Εντός 48 ωρών, μετά την ανάθεση της θέσης, έγινα τακτικό μέλος της Εταιρείας Δημοσίων Σχέσεων, χωρίς να προηγηθεί η περίοδος του δόκιμου μέλους.

Η Ελένη Βλάχου είχε δίκιο τοποθετώντας με στον Τομέα των Δημοσίων Σχέσεων. Για τα επόμενα 30 χρόνια ήταν η κύρια απασχόλησή μου, όπου κι αν βρισκόμουν επαγγελματικά. Ο τομέας των Δημοσίων Σχέσεων, με βάση τις ιδέες της Ελένης Βλάχου, πήγε περίφημα. Διαγωνισμοί, δώρα, ιδιόκτητο περίπτερο στην Έκθεση Θεσσαλονίκης, Ράλι Αντίκα... Τότε συνάντησα για πρώτη φορά και τον δαιμόνιο Νίκο Μαστοράκη, που ασχολήθηκε με τα "αγωνιστικά" στις σελίδες αυτοκινήτου. Θυμάμαι κάποιο βράδυ, επιστρέφοντας σκονισμένος από την παρακολούθηση του "Ράλι Ακρόπολις", κάθισε κατευθείαν στη λιντυπική μηχανή γράφοντας το ρεπορτάζ του για τη ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ της επόμενης...

Ο Νίκος ήταν επίσης η ψυχή του Ράλι Αντίκα της ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ και στις 21 Απριλίου 1967, όταν η Ελένη Βλάχου έκλεισε την εφημερίδα της, μετά το πραξικόπημα των συνταγματάρχων, χρειάστηκε να ματαιώσουμε το 1ο Διεθνές Ράλι Αντίκα στην Ελλάδα, στο Ολυμπιακό Στάδιο της Αθήνας.

Για τον Νίκο Μαστοράκη, αντί για άλλο σχόλιο, παραθέτω τι έγραψε γι' αυτόν η Ελένη Βλάχου, σχετικά με τη γνωριμία τους, όταν πήγε στα γραφεία της, άγνωστος, να ζητήσει δουλειά. Η Ελένη Βλάχου του ζήτησε τότε να γράψει μια σύντομη αυτοβιογραφία του.

"Ήταν πολύ νέος, αδύνατος, χλομός, με πανέξυπνα μάτια και ύφος που ξεχειλιζε από βεβαιότητα. Πήρε χαρτί, ζήτησε γραφομηχανή, του βρήκαμε μία, εξαφανίστηκε, και σε μία ωρίτσα γύρισε με γραμμένη μία τέλεια παρουσίαση του Ν.Μ., του εαυτού του. Τίποτε το περιττό, καμιά υπερβολή, όλα τα χρήσιμα στοιχεία, σωστά ελληνικά.

Δεν εδίστασα να τον προσλάβω στο λεπτό. Και δεν το μετάνιωσα..."

Μου στοίχισε πολύ ψυχικά και οικονομικά το κλείσιμο της ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ, αλλά αρνήθηκα να ζητήσω δικαστικά αποζημίωση, όπως έκαναν πολλοί, γιατί περίμενα να ξαναοίξει η εφημερίδα. Την Ελένη Βλάχου συνάντησα πολλές φορές στην εξορία της, στο Λονδίνο, με αποτέλεσμα να μου απαγορευθεί η έξοδος από την Ελλάδα, από τους συνταγματάρχες.

Πριν τα γεγονότα της 21ης Απριλίου '67, η Ελένη Βλάχου μου είχε δώσει ένα σημείωμα με τις φράσεις: "Φίλοι του παλαιού αυτοκινήτου, ΦΙΛΠΑ".

Για να συνεχίσουμε το Ράλι Αντίκα, με συμμετοχή ξένων οδηγών, έπρεπε ν' αποκτήσουμε μία αντίστοιχη με την ΕΛΠΑ Λέσχη. Πράγματι, έπειτα από ενέργειες, παρ' όλο που η Ελένη Βλάχου είχε "δραπετεύσει" στο Λονδίνο, ενεκρίθη το καταστατικό μιας λέσχης για παλαιά αυτοκίνητα, με τον τίτλο ΦΙΛΠΑ και πρώτος Πρόεδρος της εξελέγη στα γραφεία της Λέσχης, Αλκιμάχου 22, ο Αλέξανδρος Ανδρεάδης. Πήγαμε μαζί στο Βερολίνο, στην ετήσια συνέλευση της FIVA (Διεθνής Ομοσπονδία Παλαιού Αυτοκινήτου), που τον ανακήρυξε αντιπρόεδρό της. Την εγγραφή της ΦΙΛΠΑ στην FIVA είχα εξασφαλίσει προηγουμένως με ένα ταξίδι μου στα γραφεία της στο Παρίσι.

Τα τελευταία χρόνια γίνονται τακτικά Διεθνή Ράλι Αντίκα στην Ελλάδα, με οργανωτή τη ΦΙΛΠΑ.

Στο μεταξύ, το προσωπικό της ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ, με επικεφαλής τον Αλέκο Φιλιππόπουλο, έναν άλλο μεγάλο στο είδος του, είχε προσχωρήσει στην ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ, ανεβάζοντας την κυκλοφορία της από 25.000 φύλλα σε 125.000.

Ο Αλέκος, μου είχε ζητήσει πολλές φορές να πάω μαζί του, λέγοντάς μου ότι μου κρατούσε τη θέση των Δημοσίων Σχέσεων στην ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ.

Τελικά, και αφού περίμενα ενάμιση χρόνο για να γυρίσει η Ελένη Βλάχου, δέχτηκα και ανέλαβα τις Δημόσιες Σχέσεις της ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ, την 1η Ιανουαρίου 1969, χωρίς να σκεφθώ ούτε στιγμή πως θα είχα και την ευθύνη των "Καλλιστείων".

Ανέλαβα λοιπόν την οργάνωση των ελληνικών καλλιστείων το 1969, χωρίς καμιά προηγούμενη πείρα στο θέμα αυτό. Πολύτιμος συνεργάτης μου, ο Σταμάτης Φιλιπούλης.

Πρώτη μου δουλειά ήταν να μελετήσω τους φακέλους των διεθνών οργανισμών καλλιστείων, και μετά να τους ενημερώσω πως ήμουν ο νέος National Director.

Ο όρος αυτός χρησιμοποιείται από τον Οργανισμό ΜΙΣ ΥΦΗΛΙΟΣ, για τον υπεύθυνο των Εθνικών Καλλιστείων κάθε χώρας, που έχει και το δικαίωμα αποστολής των εκλεγμένων ΜΙΣ στους διεθνείς διαγωνισμούς. Έτσι, θεωρούμαι σήμερα, έπειτα από 30 χρόνια, ένας από τους παλαιότερους National Directors και έχω πάρει και σχετικά μετάλλια από τους Οργανισμούς MISS UNIVERSE και MISS WORLD.

Απ' ό,τι είχα συνειδητοποιήσει, τα καλλιστεία ως τότε δεν είχαν μεγάλη συμμετοχή υποψηφίων και τελικά η δωδεκάδα των φιναλίστ αποτελείτο κυρίως από μαθήτριες της Σχολής Μανεκέν της Αντουανέτας Ροντοπούλου, που είχε

Ελένη Βλάχου

στο δυναμικό της και την επιτυχία της Κορίνας Τσοπέν ΜΙΣ ΥΦΗΛΙΟΣ 1964.

Η δεύτερη κίνησή μου, ήταν να πάω στο Μαρόκο, όπου διεξαγόταν ο διαγωνισμός ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ 1969, συνοδεύοντας την ΕΛΛΗΝΙΔΑ 1968, Ρένα Λοράνδου. Βασική διαπίστωσή μου ήταν η φτωχή συμμετοχή της χώρας μας, τόσο σε ποιότητα υποψηφίων, όσο και στα μέσα που διέθεταν.

Έτσι, ξεκίνησα για το Μαρόκο. Στο Παρίσι λοιπόν, όπου αλλάξαμε αεροπλάνο, είχα και το πρώτο μου καλλιστειακό ανέκδοτο. Κατά τη διάρκεια της πτήσης Αθήνα-Παρίσι, ρώτησα τη Ρένα Λοράνδου, ΕΛΛΗΝΙΔΑ 1968, τι θα ήθελε να δει στην πόλη του φωτός, "Τον Μπελμοντό", μου απάντησε. "Κανένα πρόβλημα", της είπα. "Θα πω στον πιλότο να τον ειδοποιήσει", αστειεύτηκα.

Καταλαβαίνετε λοιπόν την έκπληξή μου όταν στο αεροδρόμιο είδαμε τον Μπελμοντό με την Ούρσουλα Άντρες. Από τότε συνήθισα να λέω: "Να είσαι ρεαλιστής, να ζητάς το αδύνατο".

Εκεί στο Μαρόκο, όπου πέρασα μαγευτικές μέρες, το μικρόβιο των καλλιστείων με κτύπησε πια για τα καλά. Άρχισα να αναζητώ μεγάλες ευκαιρίες ξεκινώντας με την πρόσκληση της Γιουγκοσλάβας Σάσα Ζάιτς, που είχε εκλεγεί ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ 1969, να παραστεί στα Ελληνικά Καλλιστεία, πράγμα για το οποίο συμφώνησε και ο Νάσος Μπότσης, λάτρης και αυτός του ωραίου φύλου.

Η κατάσταση που υπήρχε, σχετικά με τον τρόπο διεξαγωγής των καλλιστείων, δεν με ικανοποιούσε. Όπως προείπα, οι περισσότερες υποψήφιας, προέρχονταν από μικροαστικές οικογένειες των νοτίων συνοικιών της Αθήνας ή ήταν μαθήτριες της σχολής Ροντοπούλου. Έτσι, πρώτος μου στόχος ήταν να προσελκύσω υποψήφιας αστικών οικογενειών, με γνώσεις και με ξένες γλώσσες, για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους στους διεθνείς διαγωνισμούς ομορφιάς.

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ο πλήρης τίτλος των Ελληνικών Καλλιστείων είναι: "Προκριματικός διαγωνισμός για την εκλογή υποψηφίων, για τη συμμετοχή στους διαγωνισμούς ΜΙΣ ΥΦΗΛΙΟΣ και ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ".

Η αναγραφή αυτή είναι υποχρεωτική με βάση τους όρους (licenses) των διαγωνισμών αυτών. Η αναβίωση των καλλιστείων μετά το μήλο του Πάρη, ξεκίνησε στη Γαλλία το 1920, με τον Μωρίς ντε Βαλέφ.

Το 1930, μία όμορφη Αθηναία, η Αλίκη Διπλαράκου, ενώ παρακολουθούσε τα καλλιστεία, την ανέβασαν με το ζόρι στη σκηνή και την εξέλεξαν ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ. Αργότερα κέρδισε τον τίτλο ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ, όπως έγραψε η εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, στις 7 Φεβρουαρίου 1930.

Μετά το 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, τα διεθνή καλλιστεία έγιναν μία μεγάλη επικερδής επιχείρηση. Στην Αγγλία, το 1951, ο Έρικ και η Τζούλια Μόρλεϋ ξεκίνησαν το διαγωνισμό ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ. Στην Αμερική ξεκινά το 1952 ο διαγωνισμός ΜΙΣ ΥΦΗΛΙΟΣ, ενώ στη Γαλλία ο Ροζέ Ζεϊλέρ, από το 1948, είχε ήδη ξεκινήσει το διαγωνισμό ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ.

Σε κάθε χώρα δημιουργήθηκαν τοπικές επιτροπές, για την εκλογή των εθνικών ΜΙΣ, ενώ εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικοί σταθμοί, πρακτορεία μανεκέν, σταθμοί τηλεόρασης, υπογράφουν συμβόλαια (licenses) με τους διεθνείς διαγωνισμούς για την εκλογή και αποστολή των εθνικών ΜΙΣ στους διεθνείς διαγωνισμούς ομορφιάς.

Τα Ελληνικά Καλλιστεία ξεκίνησε το 1952 η εφημερίδα ΕΘΝΟΣ, με τη φροντίδα του Αχιλλέα Μαμάκη, και το 1954 ανέλαβε η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ.

Το προσωπικό μου αρχείο ξεκινά το 1969 και όλες οι πληροφορίες και φωτογραφίες, για την περίοδο 1952-1968, προέρχονται από τον μανιώδη συλλέκτη καλλιστειακών πληροφοριών κ. Γρηγόρη Γαλαντή από τη Σύρο, καθώς και τους φωτογράφους Σκανάτοβιτς, Πατρίδη, Τ. Διαμαντόπουλο και Κλεισθένη, τους οποίους ευχαριστώ, ενώ συγχρόνως ζητώ συγγνώμη για αναφορές και παραλείψεις πάνω σε γεγονότα που δεν έζησα από κοντά. NATIONAL DIRECTOR. Ο υπεύθυνος σε κάθε χώρα έναντι των διεθνών οργανωτών ονομάζεται National Director και έχει όλη την ευθύνη για την οργάνωση εθνικών διαγωνισμών, σε δημόσια εκδήλωση και με αξιόλογα πρόσωπα ως μέλη της Επιτροπής που υπογράφουν απαραίτητα και το σχετικό πρακτικό εκλογής.

Από το 1969, στην αρχή για λογαριασμό της Απογευματινής και από το 1983 για λογαριασμό μου, έχω τον τίτλο του National Director στην Ελλάδα βάσει licenses με τους οργανισμούς MISS UNIVERSE, MISS WORLD, MISS EUROPE κλπ. Οι σχετικές συμβάσεις, από το 1994, υπογράφονται από την εταιρεία του γιου μου, Β.Γ. Πρεβελάκης και Σία Ε.Ε.

Ο λόγος που η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ εγκατέλειψε τα Καλλιστεία, ήταν η απαγόρευση από την τότε κυβέρνηση της μετάδοσης, το 1982, της εκλογής της ΣΤΑΡ ΕΛΛΑΣ, από την τηλεόραση της ΕΡΤ που κάλυπτε τα Καλλιστεία για μια δεκαετία. Ο διαγωνισμός διεξαγόταν Σάββατο και το φύλλο της ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ της Δευτέρας που ακολουθούσε, με πολυσέλιδο αφιέρωμα και φωτογραφίες, ανέβαζε την κυκλοφορία μερικές δεκάδες χιλιάδες φύλλα. Αυτό δυσχερανούσε κάποιους, που με την αλλαγή κυβέρνησης πέτυχαν από το 1982 την κατάργηση της τηλεοπτικής μετάδοσης από το κρατικό κανάλι.

Επειδή υπήρχε κίνδυνος να αναλάβει άλλη εφημερίδα τα καλλιστεία, μετά την απόφαση διακοπής τους, η Διεύθυνση της ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ, με παρακάλεσε να αναζητήσω την οργάνωσή τους από περιοδικό, με δική μου ευθύνη,

πράγμα το οποίο και έγινε.

Υπέγραψα συμφωνία με το περιοδικό ΡΟΜΑΝΤΣΟ, που πραγματικά με βοήθησε στην οργάνωση των καλλιστείων, την περίοδο 1983-87, οπότε το ΡΟΜΑΝΤΣΟ αγοράστηκε από μεγάλο δημοσιογραφικό συγκρότημα, πολέμιο των καλλιστείων.

Συνέχισα όμως το διαγωνισμό με τη βοήθεια του φίλου Τάκη Κουβελιώτη, που εξέδιδε το περιοδικό DISCO MODA, στον οποίο χρωστώ ευγνωμοσύνη για τη συνεργασία μας.

Τα καλλιστεία συγκέντρωναν πάντα μεγάλο ενδιαφέρον και ήξερα ότι όταν θα λειτουργούσαν ανεξάρτητοι τηλεοπτικοί σταθμοί θα ήταν περιζήτητα.

Πριν όμως αρχίσω επαφές με τα κανάλια που επρόκειτο να ξεκινήσουν το 1989, είχα μια τυχαία συνάντηση με τον Μίνω Κυριακού, μιαν άλλη μεγάλη φυσιογνωμία στον επαγγελματικό μου στίβο.

Μια Κυριακή βράδυ, αρχές Σεπτεμβρίου 1989, βρισκόμουν στο σκάφος LOVE, του μακαρίτη Γιάννη Θεοδωρακόπουλου. Το σκάφος είχε δέσει στον Πόρο και δίπλα ακριβώς ήταν το σκάφος ΑΘΗΝΑ του Μ. Κυριακού. Ενώ λοιπόν μιλούσαν μεταξύ τους, βρέθηκα στο κατάστρωμα και ο μπάρμπα Γιάννης με παρουσίασε με την ιδιότητά μου ως οργανωτή των καλλιστείων στον κ. Κυριακού, ο οποίος είπε πως ετοιμάζε τηλεοπτικό σταθμό και πως θα τον ενδιέφεραν τα καλλιστεία.

Αυτό ήταν! Την άλλη μέρα, στο γραφείο του κ. Κυριακού, υπογράψαμε μια δεκαετή συμφωνία για την οργάνωση των καλλιστείων, με χορηγό τον ANTENNA (1990-1999). Το σχήμα λειτούργησε θαυμάσια.

Ο ANTENNA TV αναβάθμισε τα Πανελλήνια Καλλιστεία, έπειτα από την πολεμική που είχαν δεχτεί την προηγούμενη δεκαετία και, δυστυχώς, και από την κρατική τηλεόραση, η οποία έχασε τεράστια ποσά από τη διακοπή της μετάδοσης μιας εκδήλωσης που κατείχε το μάξιμουμ της θεαματικότητας.

Αλλά και ο ANTENNA TV ανταμείφθηκε για την προσπάθειά του, κερδίζοντας πόντους για την κατάκτηση της πρώτης θέσης στην ιδιωτική τηλεόραση, δημιουργώντας επίσης ένα φυτώριο νεών κοριτσιών, που στελεχώνουν σε οικείες εκπομπές σήμερα όλα τα τηλεοπτικά κανάλια, ιδιωτικά και κρατικά.

Σκέφθηκα να μην αναφέρω ονόματα, αποφεύγοντας τον κίνδυνο να ξεχάσω κάποιους, από την άλλη μεριά όμως, αισθάνομαι ευγνωμοσύνη για όσους βοήθησαν και εργάστηκαν τα χρόνια αυτά για τα Πανελλήνια Καλλιστεία. Ας με συγχωρήσουν λοιπόν όσοι δεν θα αναφέρω ονομαστικά.

Φθάνοντας το 1989 στον ANTENNA, μετά τον Μίνω Κυριακού, συνάντησα τον φίλο Σπήλιο Χαραμή, που τον γνώριζα από παλαιότερη συνεργασία μας στην ΕΡΤ. Στάθηκε δίπλα μου όλα αυτά τα χρόνια και τον ευχαριστώ δημόσια. Τον πρώτο χρόνο δούλεψα με την Αριάννα Δημητροπούλου, που παρουσίασε τα καλλιστεία του 1990, βοήθησε τον Νίκο Μαστοράκη στα Ευρωπαϊκά Καλλιστεία στο Ζάππειο, το 1992, ενώ έκανε και άλλες παρουσιάσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Αλλά το βάρος των καλλιστειακών οργανώσεων του ANTENNA, έπεσε στους ώμους της ακούραστης Λόλας Νταϊφά και των συνεργατών της, ενώ την ευθύνη για το θαυμάσιο εμπορικό αποτέλεσμα της τηλεοπτικής διαφήμισης, είχε το ζεύγος Π. και Τούλας Παπανδρέου. Για την επιτυχή παραγωγή όλων των εκδηλώσεων, ευθύνεται ο Στέλιος Αντωνιάδης και οι συνεργάτες του.

Ανάμεσα σ' αυτούς που δούλεψαν σκληρά για καλλιστεία τα πρώτα χρόνια, είναι ο χορογράφος Φώτης Μεταξόπουλος, ο σκηνοθέτης Μεγακλής Βιντιάδης και δύο χρονιές ο Βασίλης Βλαχοδημητρόπουλος μαζί με τον σκηνογράφο Δαυλό και τον στυλίστα του Κωνστανίνο Κασπίρη. Περισσότερες λεπτομέρειες και ονόματα, στις ετήσιες περιγραφές σε άλλα κεφάλαια του βιβλίου.

Η παρουσία του Νίκου Μαστοράκη στην οργάνωση των καλλιστείων του ANTENNA ήταν, όπως ήταν φυσικό, πολύ έντονη. Έκανε την παραγωγή του 1991 και 1992, οργάνωσε τα Ευρωπαϊκά Καλλιστεία στο Ζάππειο το 1992 και διαφώνησε με το αποτέλεσμα του 1993, αποχωρώντας από το κανάλι, αφού προηγουμένως οργάνωσε τα καλλιστεία ΜΙΣ ΓΙΑΝΓΚ' στη Θεσσαλονίκη. Το 1998 επανήλθε με μια φαντασμαγορική παρουσία 40 φιναλίστ, στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς.

Όχι λιγότερο σημαντική είναι η συμβολή όλων των τεχνικών του ANTENNA TV. Από τους εξωτερικούς συνεργάτες, σημαντική είναι η συμβολή της κας Μίνας Αγγελοπούλου, που με την πείρα της και από τα προηγούμενα χρόνια, στάθηκε μέρα-νύχτα δίπλα στις υποψήφιες, κάθε χρονιά, υπεύθυνη για όλες τις προετοιμασίες τους. Από τους λοιπούς εξωτερικούς συνεργάτες, αναφέρω τους: Ρήγα, Ασλάνη και Τσέλιο, και τέλος τον Θοδωρή Τρανούλη που η συνεργασία του συμπίπτει με το ρεκόρ του των 4 σεμμάτων σε δύο χρόνια (ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ, ΜΙΣΕΣ ΥΔΡΟΓΕΙΟΣ και MISS TEEN

INTERNATIONAL), με τα φορέματά του, στους οποίους εκφράζω την εκτίμηση και τις ευχαριστίες μου. Κορυφαίοι κομμωτές δούλεψαν για τα κτενίσματα των φιναλίστ. Ανάμεσά τους ο Ζωρζ, ο Π. Διαμαντόπουλος, ο Ηλίας Ζάρμπαλης και άλλοι. Συνεργάτης μου στα παπούτσια, 25 χρόνια, παρέ-

Μ. Αγγελοπούλου

μεινε ο Γιώργιος Χαραλάς, ενώ η ELINAL “έγδυσε όμορφα” με τα μαγιό της, συνολικά σχεδόν πάνω από 1.000 υποψήφίες. Περισσότερα ονόματα στις ετήσιες αναφορές.

Δύο παράμετροι αποτυπώνουν την έκταση της επιτυχίας του ANTENNA TV στις καλλιστειακές οργανώσεις του. Πρώτο, οι μεγάλες θεαματικότητες με την αντίστοιχη εμπορική επιτυχία και δεύτερον οι 18 διεθνείς τίτλοι των ελληνίδων ΜΙΣ, από το 1990 μέχρι το 1998.

1 ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ (Ειρήνη Σκλήβα 1996), 3 ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ, 1 ΜΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ, 1 MISS INTERNATIONAL, 1 ΜΙΣΕΣ ΥΔΡΟΓΕΙΟΣ, 1 ΜΙΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ και άλλες στην πρώτη και τη δεύτερη θέση των αναπληρωματικών. Τελευταία διάκριση ήτανε της Βίκυς Μπαρτζιώκα σαν Α΄ Αναπληρωματική ΜΙΣ ΤΙΝΕΪΤΖΕΡ INTERNATIONAL 1998.

Σε άλλα κεφάλαια υπάρχουν αναλυτικά τα ονόματα –και οι θέσεις με όλες τις λεπτομέρειες– των νικητριών. Ο ANTENNA TV πραγματοποίησε συνολικά 22 καλλιστειακές εκδηλώσεις απ’ το 1990. Διαγωνισμοί: ΣΤΑΡ ΕΛΛΑΣ – ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ 9, ΜΙΣ ΓΙΑΝΓΚ – ΜΙΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ 8, ΑΦΡΟΔΙΤΗ 4, ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ 1. Οι εκδηλώσεις αυτές μεταδίδονταν επίσης στην Κύπρο, Αυστραλία και ΗΠΑ. Παράλληλα αναμεταδίδει τακτικά “ζωντανά” ή μαγνητοσκοπημένα τους διαγωνισμούς ΜΙΣ ΥΦΗΛΙΟΣ, ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ, κλπ.

ΑΝΔΡΙΚΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ. Από το 1990, ξεκίνησαν διεθνείς διαγωνισμοί για αγόρια, με συμμετοχή και Ελλήνων νέων που εξελέγησαν χωρίς τη συμμετοχή του ANTENNA. Κορυφαία στιγμή ήταν η εκλογή του εκπληκτικού Νίκου Παπαδάκη MR. MANHUNT INT’L 1994 (Ανδρικό μοντέλο της δεκαετίας του ’90) στην Αυστραλία, ενώ στην Ελλάδα τον ονόμασαν ωραιότερο άνδρα στον κόσμο.

Τον επόμενο χρόνο σε ένα άλλο διαγωνισμό για αγόρια και κορίτσια BEST MODEL OF THE WORLD 1995 τον ανδρικό τίτλο κέρδισε ο Χάρης Κινατζής.

Τέλος το 1996, ο οργανωτής του διαγωνισμού ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ, Έρικ Μόρλεϋ, ξεκίνησε το διαγωνισμό MR. WORLD.